

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין ד.

עין משפט נר מצוה

יג א מיי פ"ג מהלכות צית
המכילה ה"ו ו' (ולכנסו ו')
יד ב מיי פ"ד מהלכות
מלכות אסורות הלכה
ז:
טו ג מיי פ"ד מהל'
טומאת לרעת ה"ו ו'
סמג עשין לטו:
טז ד מיי ע"ג מהלכות
טומאת מת הלכה ז סמג
עשין לטו:
יז ו מיי פ"ה מהלכות
מירות הלכה ז סמג
לאין נר:

ואלה מדות המובח באמה אמה ופופח. פי' צקונט' צלמות
קטנות שיש צלמה צינונית אמה וטפח מאלו וקשה ללא
היה ליה למיכתב וזיק צ"ו כיון דקאי (ה) לאמות ונראה כמו שפירש"י
צפירוש יחזקאל דפירש צלמות אמה אמות גדולות שיהא אמה
וטופח צל אמה צת ה' וכן תרגם
וינתן צלמתה דהיא אמתה ופסך וקאי
אשאר אמות המונח וזיק (ו) האמות
היו קטנות: **ג** כן בדי רביעית יין
צנויר. פרש"י לאייבו מלקות וקשה
ללא הוה דומיא דאחרניי דמשערין
זהו מילי אחרניי ונראה כפרש"י
דסוכה (ד' ו' ג') דפירש שאם אכל
עגבים וחרגנים ולולבים מגפן איכא
למ"ד צרביעית וזה ציין משערין
שיקח כוס מלא יין וישם בו עלין
ולולבין כשיעור מה שאכל ואם ילא
רביעית חייב ואם היה בל לשער צמים
היה יולא רביעית צפחות שאין נגדשין
על שפת הכלי כמו יין וכה"ג תניא
במסכתא פ' כ"ד עשה מציא כוס מלא
יין ומציא זית אגורי ונותן לתוכו
ושופע אס שפיה כיולא צו חייב
ואם לאו פסור דברי ר' עקיבא צו חייב
אלעזר צן עוריה דומרי אינו חייב עד
שישמה רביעית יין ואחיא לשמעתי
כרצי אלעזר צן עוריה וצפ' ג' מינין
(מיר ד' ג' ד). תנן אינו חייב עד שאכל
עגבים כוית משנה ראשונה אמרו
עד שישמה רביעית יין רבי עקיבא
אומר אפי' נזיר ששרה פמו ציין ויש
בו כדי לנרץ כוית חייב וקאמר גמ'ל
מ"ק מדמי להו אסורי נזיר אכילה
לשמה פירוש מ"ק היינו משנה
ראשונה מדמה אכילה לשמה וצעי
צאכלת עלין ולולבין נמי רביעית
ונקט צמתימין שמהי משום דאכילה
מינה ילפינן ועומת משום דכתיב
לא ישמה תרי זמיני ולא חש לפרש
שם טעמא (א) דר' עקיבא כיון דלמר
קרא אכילה ככתיב אף כל ככתיב ואל
דנקט אכילה כמשנה אחרונה משום
דאכילה ילפינן מינה וכל חד נקט מידי
דליף מיניה ואי' ומ"מ מאי נפקא

שלא יהו מונות. כדמפרש ואילי שיהו אמות כלאים שוחקות ושל
מבוי וסוכה עצבות: **אלה** לאצוי קשיא. הא דקתני כל אמות צלמה
בת ששה: **אימא אמה נלאים צלמה** כס ששה. והכי קאמר כל אמות
שאמרו בכלאים צלמה בת ששה ובלבד שלא יהו מכוונות מנומלמות
אלא גדולות צטפחים שוחקות:
לאצוי ודאי תנאי היא. דלא מני
לאוקמי לרבנן כוונתיה דהא כל אמות
קאמרי: **לרצא מי ימא תנאי היא.**
מי אמרינן רבן שמעון צן גמליאל
פליג עליה למימר אמת כלאים צלמה
בת ששה אצל שאר אמות כגון סוכה
ומבוי צלמה בת חמשה או דילמא
פרושי קא מפרש רבן שמעון צן
גמליאל למילתייהו דרבנן דאמרי
וצלד שלא יהו מכוונות דיש מהן
שוחקות ויש מהן עלצות ולא פירשו
איזה מהן שוחקות ואיזה מהן עלצות
ואתא איהו לפרושי דהנך דכלאים
ליהו שוחקות דקתני ובלבד שלא
יהו מנומלמות ולהכי אדכר כלאים
ולא למעוטי שאר אמות להיות צנות
חמשה אלא למעוטיניהו דלא ליהו
שוחקות: **הא אפא לאשמעינן אס
כלאים לא ימלא.** ולפרושי מילתיה
דמנא קמא הוה דלמא ולא למעוטי
שאר אמות מצת ששה: **לא למעוטי
אמה יסוד ואמה סוכה.** ללאו צנות
ששה הן: **צלמות אמה** אמה
צלמות קטנות צת חמשה שיש צלמה
צת ו' צינונית אמה וטפח מאלו:
חיק אמה. נמדד צלמות קטנות
וכן אמה רוחה וכן גבולו על שפתו
ורת האחד וזה גב המונח כולן צלמות
קטנות הללו: **חיק האמה זה יסוד.**
**חיק על שם שהוא חיקו ומיקונו של
מונח מלמטה:** אלו הקטנות. שהן
אמה על אמה והאי דכתיב ורת האחד
מאמלצת רחבו של קרן מודד * ורת
שהוא חזי אמה לכל רוח דהוי אמה
על אמה: **וזה גב המונח.** כלומר
צלמה קטנה זו וזה מנדדה אמה של
מונח הוהב דכתיב ציה אמה ארכו
ואמה רחבו (שמות ל). וצמסכת מנחות
צפרק שתי הלחם (ד' י"ז): **מפרש ליה**

תורה אור השלם

1. ואלה מדות המונח
צבאות אמה אמה וטפח
וזיק האמה אמה רחב
וגבולה אל שפתה קרבי
ודת האחד וזה גב המונח:
יחזקאל מג יג
2. ארץ חטה ושעורה וצפן
והאחד ורומן ארץ זית שמן
ודבש: דברים ח ה

רב ניסים גאון

ממנו. ואלה מדות המונח
ובאמה וטפח פירוש שתהא
יתירה על חוברתה טפח. עד
שישמה ככדי אכילת פרס.
תמצא עיקר דיליה בתורת
כתובים. והאוכל בבית, אין לי
אלא אורז, אם (א) סופנו
לשבות לא האוכל אצ"פ
ראשון שוכב, מה תלמוד
לומר האוכל והשוכב, אלא
ליתן שיעור האוכל כדי
שיאכל שוכב. וכמה הוא
שיעור אכילת פרס, פת חטיט
ולא פת שעורים וכו'.

מבוא רש"י

חיק האמה זה יסוד. דעלה
אמה ונכס אמת (שמות י"ז).
אלו הקטנות. דלמלצת
האין מודד הויא ורת לכל
רוח דהיינו אמה על אמה.
ורת חזי אמה (שם). וזה גב
המונח. כלומר ובלמה זו
יהא נמי מונח הויא (שם).
שיעורין. של אסורים, כגון
כית לכל אכילת אסור
וכמנכס ליום הכפורים
(סוכה ה'). הלכה במלשה
אלו ששה גמליאל
צבית המדדש מנין להם, מן
המורה, והיינו שהכלל למשה
מטיה סם השמים והשמה
וסדרן כסדר ששמען (סוכה
ד'). כל הפסוק הזה
לשיעורין נאמר. וזה פ' פ'
הכמו להודיע שבת השמינית
הפחות נעטש ששה אלא
שנהא על ארץ ישראל שיש
פירות ששיעור תורה מלפן
בהן (ברכות טא). ואפילו
דבדרי מורה לרבינן לשפיר
בפירושיה אסורין שנתורה
(סוכה ה'). הנכנס לבית
המונח. כתיב (ויקרא ד')
העב אל הבית ימנא עד
ההב ואל כתיב כסות גבדים,
והאכל צבית יכנס את גבדיו
(שם) כשהוא שיעור אכילה
ואפילו לא יאכל מדכתיב
בכפיה והשוכב צבית יכנס
את גבדיו, הלכך הנכנס זו
וטפח את גבדיו עמו שלא
דכך מלפשו, אין אלו גבדיו
ועומתם מיד, שאף כסן אי
קורא והב אל הבית, ואל
לבוש בהן כפי שהיה (ברכות
טא וברכות טז סוכה ה').

רבינו חננאל

כרם והודיע בו אינו עובר
משום לא תורב כחלן כלאים
דברי רש"י. והנה מה שיש בו
כ' טפחים נמצאו בו ד' אמות
באמה בת ה' טפחים ואתה
מתורה דלפני דקאמר רוב
ופריך רב נחמן אילו דברי
ר' שמעון הן, ואנא דאמרי
כרבנן דפליגי עליה, ואמרי
(הנה) הן זה כרם. איבעית
אימא אפי' כר' שמעון, מאי
אמות כלאים דקאמר רוב
אמות של כלאים באמה
בת ה' טפחים היבא דאיכא
לתומרא, אבל הני דרופין
באמה בת ה' טפחים, רבא
אמר רב נחמן אמת סוכה
ואמת מבוי נמי בת ששה
הן, ומיהו טפחים עצבות
פי' האצבעות דחוקות זו
עם זו, ושל כלאים פי'
אצבעות שוחקות מרווחות
כדרך השוקק שפוסק שפתי
והוצב מדריבין. ומוחביבין
לאכיל כל אמות שאמרו
באמה בת ו' טפחים
ובלבד שלא יהיו מכוונות.
לכומר לא יהיו עצבות
שוחקות ולא השוחקות
עצבות כרבא, אלא לאביי
קשיא. ופריך אביי אנא
דאמרי כרשב"ג. ועמדה
לאביי בתנאי. ורבא אמר לך
כולי עלמא באמה בת ו'

שלא יהו מכוונות בשלמא לרבא כי היכי
דליהויין הללו שוחקות והללו עצבות אלא
לאביי קשיא אמר לך אביי אימא אמת
כלאים באמה בת ששה והא מדקתני סיפא
רשב"ג. אומר כל אמות שאמרו חכמים
בכלאים באמה בת ששה ובלבד שלא יהו
מזומצמות מכלל דתנא קמא כל אמות קאמר
אמר לך אביי ולא מי איכא רשב"ג. דקאי
כוותי אנא דאמרי כרשב"ג. לאביי ודאי תנאי
היא לרבא מי לימא תנאי היא אמר לך רבא
רשב"ג. הא אתא לאשמעינן אמת כלאים
לא יצמצם ולימא אמת כלאים לא יצמצם
באמה בת ששה למעוטי מאי לאו למעוטי
אמת סוכה ואמת מבוי לא למעוטי אמה יסוד
ואמה סוכה דכתיב ואלה מדות המונח
באמות אמה אמה וטפח וחיק האמה ואמה
רחב וגבולה אל שפתה סביב ורת האחד
וזה גב המונח * חיק האמה זה יסוד ואמה
רחב זה סוכה וגבולה אל שפתה סביב אלו
הקרנות וזה גב המונח זה מונח הוהב: * אמר
ר' חייא בר אשי אמר רב ² שיעורין חציצין
ומחציצין הלכה למשה מסיני שיעורין
דאורייתא הוא דכתיב ² ארץ חטה ושעורה
וגו' ⁴ ואמר רב חנן כל הפסוק הזה לשיעורין
נאמר חטה לכדתנן ⁴ הנכנס לבית המנוגע
וכליו על כתיפיו ⁶ וסנדליו וטבעותיו בידיו
הוא והם טמאין מיד ⁷ היה לבוש כליו
וסנדליו ברגליו וטבעותיו באצבעותיו הוא
טמא מיד וזה טהורין עד שישאח בכדי
אכילת פרס פת חטיטין ולא פת שיעורין
מיסב ואוכל בליפתן שעורה ⁸ דתנן ⁹ עצם
כשעורה מטמא במגע ובמשא ואינו
מטמא באהל גפן כדי רביעית יין לצנור
תאנה

מינה לשער ציין והלא כלי המחזיק רביעית הוא צילה ומתלה ומה שמפיל צילה
ומתלה ציין יין וצין מים אס שיעור עלין ולולבין שאכל יפילו כל כך חייב
וי"ל דנפקא מינה אס יש כלי שמחזיק מה שמפיל צילה ומתלה מן היין
שלא ישער עלין ולולבין ככוס מלא מים עד שימתלה הכלי שיש הכלי
אינו מחזיק צילה ומתלה מן המים שאין עבין כמו יין ומנאל שאין
הכלי רביעית ודוק: והגה"ה. וקשה דשמעתינן אחיא ללא
כמשנה אחרונה ועוד דכספריים ישנים מלא ר"ת דגרסינן צנויר
(ד' לט): תנא קמא לא מדמי להו לכל אסורי נזיר לאכילה משמע
להך גיטסא דאכילה לא פליגי אלא הוה לכולי עלמא ככתיב
וכן משמע צירושלמי ללא פליגי דאכילה דקאמר משנה
ראשונה

טפחים אית להו, ולא פליגי אלא בצמצום. ח"ק סבוי יצמצם ורשב"ג סבר דאמת כלאים לא יצמצם [אלא נהא דקאמי
אמת כלאים בת ה' טפחים, למעוטי אמת יסוד ואמת סוכה, דכתיב ואלה מדות המונח באמות אמה אמה וטפח וחיק האמה
ואמה רחב וגו'. חיק האמה זה יסוד, ואמה רחבה זה סוכה, וזה מפורש במנחות באר היטב פרק שתי הלחם לרשות.
אמר רב חייא בר אשי אמר רב, שיעורין חציצין ומחציצין הלכה למשה מסיני. שיעורין דאורייתא נינהו ארץ חטה ושעורה
וגו'. ואמר רבי יוחנן פסוק זה כולו לשיעורין נאמר, חטה דתנן הנכנס לבית המנוגע וכליו על כו' פירשנורו במסכת סוכה

שלא יהו מכוונות. כדמפרש ואילי שיהו אמות כלאים שוחקות ושל
מבוי וסוכה עצבות: **אלה** לאצוי קשיא. הא דקתני כל אמות צלמה
בת ששה: **אימא אמה נלאים צלמה** כס ששה. והכי קאמר כל אמות
שאמרו בכלאים צלמה בת ששה ובלבד שלא יהו מכוונות מנומלמות
אלא גדולות צטפחים שוחקות:
לאצוי ודאי תנאי היא. דלא מני
לאוקמי לרבנן כוונתיה דהא כל אמות
קאמרי: **לרצא מי ימא תנאי היא.**
מי אמרינן רבן שמעון צן גמליאל
פליג עליה למימר אמת כלאים צלמה
בת ששה אצל שאר אמות כגון סוכה
ומבוי צלמה בת חמשה או דילמא
פרושי קא מפרש רבן שמעון צן
גמליאל למילתייהו דרבנן דאמרי
וצלד שלא יהו מכוונות דיש מהן
שוחקות ויש מהן עלצות ולא פירשו
איזה מהן שוחקות ואיזה מהן עלצות
ואתא איהו לפרושי דהנך דכלאים
ליהו שוחקות דקתני ובלבד שלא
יהו מנומלמות ולהכי אדכר כלאים
ולא למעוטי שאר אמות להיות צנות
חמשה אלא למעוטיניהו דלא ליהו
שוחקות: **הא אפא לאשמעינן אס
כלאים לא ימלא.** ולפרושי מילתיה
דמנא קמא הוה דלמא ולא למעוטי
שאר אמות מצת ששה: **לא למעוטי
אמה יסוד ואמה סוכה.** ללאו צנות
ששה הן: **צלמות אמה** אמה
צלמות קטנות צת חמשה שיש צלמה
צת ו' צינונית אמה וטפח מאלו:
חיק אמה. נמדד צלמות קטנות
וכן אמה רוחה וכן גבולו על שפתו
ורת האחד וזה גב המונח כולן צלמות
קטנות הללו: **חיק האמה זה יסוד.**
**חיק על שם שהוא חיקו ומיקונו של
מונח מלמטה:** אלו הקטנות. שהן
אמה על אמה והאי דכתיב ורת האחד
מאמלצת רחבו של קרן מודד * ורת
שהוא חזי אמה לכל רוח דהוי אמה
על אמה: **וזה גב המונח.** כלומר
צלמה קטנה זו וזה מנדדה אמה של
מונח הוהב דכתיב ציה אמה ארכו
ואמה רחבו (שמות ל). וצמסכת מנחות
צפרק שתי הלחם (ד' י"ז): **מפרש ליה**

שהוא חזי אמה לכל רוח דהוי אמה
על אמה: **וזה גב המונח.** כלומר
צלמה קטנה זו וזה מנדדה אמה של
מונח הוהב דכתיב ציה אמה ארכו
ואמה רחבו (שמות ל). וצמסכת מנחות
צפרק שתי הלחם (ד' י"ז): **מפרש ליה**
להאי קרא דלמא יסוד קראמרי בקטנה לאו כרוחב כניסת היסוד אלא
צבונה עלייתו דלמר מר עלה אמה וכנס אמה זהו יסוד אכל רוחב הכניסה
צבית בת ששה אמה סוכה כניסה דילה צלמה קטנה ולא ה' אמות של
עליית גובהה צלמה קטנה דתנן(י) עלה חמש וכנס אמה זה אסור וקרנות
לא שנה רבין ולא שנה רוחבן צלמה קטנה: **כאשר מפרש**
צקונט' שמע רבינו מר' יעקב צר יקר ועתה חזר צו דקשיא ליה מה
שמרגס יונתן אמה אמה וטפח אמתה דהיא אמתה ופסך ונמאל דאמה
גדולה מיירי ועוד אס כדברי הוקן לא היה לו לכתוב וחיק כי אס
חיק האמה ופירש [א] לנו צביו הכי למעלה(י) הוכיר מדות המונח
והאיחאל שמים עשרה אמה ושאר מדותיה ועתה כך אמר הכתוב
אלה מדות המונח שאמרתי לך הכל נמדדו צלמה שהיא אמה
וטפח וחיק שהוא יסוד אינו נמדד אלא צלמה שהיא אמה קטנה ולא צלמה
ועיקר. ע"כ גמ"ה: שיעורין. שנתנו חכמים לכל דבר גוון כוית דס חלב פיגול ונותר וכוית מן המת שמטמא צהאל ושאר שיעורין
דמפרש לקמן: **האיצין.** חילצה הפוסלת בצטבולה: **ומחויצין.** הלכות
מסיני: **לשיעורין נאמר.** וכל אלו משערין צהן דברים אחרים: **כליו על כתיפיו וסנדליו וטבעותיו צדידיו.** שאינן מלובשין צו
דרך מלבוש דומיא דכליו על כתפיו: **הוא והן עמאין מיד.** שאף הן צאצין אל הבית וכתביב והבא אל הבית (ויקרא יד): **היה**
לבוש כליו. וכן כולם דרך לציטתן קריוין צגדיו וצטליו אללו וכתביב (שם) והאוכל צבית יכנס את צגדיו ודרשתינן צתורת כהנים [מאזרע
פרשה ז] מקראי דהאי אוכל לאו אכילה ממש הוא אלא שישאח כדי שיעור אכילה וצביאה צלה שהייה אינו מטמא גבדים: **פרש. ד'**
צילי הן מוון סעודה צינונית. פרס לשון פרוסה שיעוריהו צחאי ככר האמור צעירוד דבעינן מוון צ' סעודות ותנן התם חזיה לבית
המנוגע צפרק כילד [לקמן ד' פ' צ]: **פת חטיטין.** אין שוהה צה כפת שיעורין: **מיסב.** שהייה זו הצסיצה שיעוריהו ולא צנאכלת צעמידה והולך
וצה שהוא שוהה צאכילתו יומר: **ואוכלה צליפתן.** שנאכלת מהר: **ואינו מטמא צאהל.** שום עצם צלא צשר עד שיהא שם צדרה צלימה
או גולגולת או רוב צביו צ' אמת או רוב צקייס ויך. אמת או רוב צביו צ' אמת או רוב צקייס ויך. אמת או רוב צקייס ויך. אמת או רוב צקייס ויך.

קבולתו שלא מדרך מלגוש (חולין טז) דומיא דקמילו (סוכה טז). הוא והן טמאין מיד. צלה שהייה דכתיב
והבא אל הבית ימנא ויכנסו צה אל הבית קיינא כהו (שם). היה לבוש כליו כו'. דליקיי לכו נגדיו, הוא טמא מיד. דכתיב
והבא אל הבית ימנא, והן טהורין עד שישאח. דכתיב והאוכל צבית יכנס וכו', ודרשתינן צתי' אין לי אלא אוכל וטובע, אוכל
בלב שוכב, שוכב צלה אוכל, לא אוכל ולא שוכב מנין, מ"ל יכנס נגדיו, ריבה, שתי פעמים כתיב יכנס נגדיו, ואס סופנו לרבות
הכל מה מ"ל האוכל, למן שיעור לטובע כדי אכילה, שאין טעון כיוס גבדים עד שפשה כדי אכילה, וגופו עומא מיד, דהכי כתיב
והבא אל הבית ימנא, ולא כתיב כיוס גבדים, והאוכל צבית, דלייט שוהה כדי אכילה, יכנס נגדיו (סוכה טז). אכילת פרס. מ"ל
ככך ששיעורו בו כמיסא של שיעורו, שזאת כולו שתי סעודות ותלוי מוון סעודה (שם). וברכות טז. אלא נהא דקאמי
(שם) דהיינו דרך אכילה, מי שהוא מטמא הוא עוקב צאכילה ואינו טהור צבדים אחרים (סוכה טז). עצם שיעוריהו. מן המת (שם). ואינו מטמא באהל. כשיעור זה, עד שיהא צדרה או גולגולת שלה, או רוב מנין אצוי שלם (שם) הלכה למעשה מקיט הוא
(ברכות טז). גפן. מה שיעורו, כדי רביעית יין לצנור. צהאר רביעית מיד, דאכילא למיד נקטן מיד (ג'): דתלמיטין ולולבין ועליו מלפסין לשיעור רביעית יין, שאם ימנא לוסם מלא יין עד שיהא ממנו רביעית יין, ואין דומה המשער צכוס מלא מים למשער
יין, משום דאין עב הוא ואינו ממנה ללא אלא נכרך ונגדש על שפת הבית יומר מן המים (סוכה טז וכי"ט) ברכות טז.

(א) מנחות י"ז; (ב) סוכה י"ז; ימנא
(ג) ברכות מ"א; סוכה ה';
(ד) נגטיס פ"ג מ"ט חולין טז;
מ"ז פ' מנורה פרשה ג'
(ה) ומקלו צביו וטבעותיו
צקונתו כ"ה צ"ה צ"ה; (ו) אכילה
פ"ג מ"ג; (ז) מנחות פ"ג מ"א; (ח)
(ט) ש"י רש"י; (י) כ"ה צ"ה;
(יא) ונפרש"י דברכת מ"א;
(יב) דמירות רש"י; (יג) ואלה הם
(יד) אלא טעמא דרש"י כ"ל
מפרש"י.

הגהות הר"ח

(א) תו"כ ד"ה ואלה וכו' יונתן
דקאי אבאמרות ונראה:
(ב) בא"ד וזיק האמה הוי
קטנות: (ג) ד"ה גפן וכו'
ולא חש לפרש שם טעמא
ורבי עקיבא. מ"ב ע"ש צדק
ל"ח ע"כ:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אלו הקטנות וכו'
ודת שוהה חצי אמה. ע"י
לקמן דף ק"ע א' וצמוס' שם
ד"ה א' מ"ג:

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה הויא ככ"ר
מפורש קבונט' וכו' כי אס
חיק האמה ופי' כו'. מ"ב ע"ז
ק' להולמו דלעו נזכר וחיק
האמה מנה נמדד. אכל
במסכתא (לכל צ"מ פ"ו)
מפרש דכתיב דכתיב
אמה אמה כו' צ' מיי אמות
א' אמה וכו' צלמה וטפח
ומפרש והולך זו וההכל כו':

מבוא רש"י

חיק האמה זה יסוד. דעלה
אמה ונכס אמת (שמות י"ז).
אלו הקטנות. דלמלצת
האין מודד הויא ורת לכל
רוח דהיינו אמה על אמה.
ורת חזי אמה (שם). וזה גב
המונח. כלומר ובלמה זו
יהא נמי מונח הויא (שם).
שיעורין. של אסורים, כגון
כית לכל אכילת אסור
וכמנכס ליום הכפורים
(סוכה ה'). הלכה במלשה
אלו ששה גמליאל
צבית המדדש מנין להם, מן
המורה, והיינו שהכלל למשה
מטיה סם השמים והשמה
וסדרן כסדר ששמען (סוכה
ד'). כל הפסוק הזה
לשיעורין נאמר. וזה פ' פ'
הכמו להודיע שבת השמינית
הפחות נעטש ששה אלא
שנהא על ארץ ישראל שיש
פירות ששיעור תורה מלפן
בהן (ברכות טא). ואפילו
דבדרי מורה לרבינן לשפיר
בפירושיה אסורין שנתורה
(סוכה ה'). הנכנס לבית
המונח. כתיב (ויקרא ד')
העב אל הבית ימנא עד
ההב ואל כתיב כסות גבדים,
והאכל צבית יכנס את גבדיו
(שם) כשהוא שיעור אכילה
ואפילו לא יאכל מדכתיב
בכפיה והשוכב צבית יכנס
את גבדיו, הלכך הנכנס זו
וטפח את גבדיו עמו שלא
דכך מלפשו, אין אלו גבדיו
ועומתם מיד, שאף כסן אי
קורא והב אל הבית, ואל
לבוש בהן כפי שהיה (ברכות
טא וברכות טז סוכה ה').